

[Mimi Jakobsen]

imod, at man i faget seksualundervisning giver relevante oplysninger om homoseksualitet. Ej heller kan jeg have noget imod, at unge mennesker over den kriminelle lavalder organiserer deres privatliv, som de nu føler er bedst for dem.

Men det, jeg kunne have tænkt mig fra ministeren, var en personlig tilkendegivelse af, hvorvidt ministeren finder det rimeligt, at folkeskolen skal videreformidle sådanne invitationer, eller om ministeren mener, at der er en grænse for, hvor langt skolen skal gå i den såkaldte bevidstgørelse, at der er en grænse for, hvor meget skolen skal blande sig i, når det drejer sig om den enkeltes private forhold. Det hedder i folkeskolens formålsparagraf, § 2, stk. 2, at folkeskolen må skabe sådanne muligheder for oplevelse og selvvirksomhed, at eleven kan øge sin lyst til at lære, udfolde sin fantasi og opøve sin evne til selvstændig vurdering og stillingtagen.

Jeg vil gerne spørge ministeren: finder ministeren, at denne formålsparagraf inkluderer klubber af homoseksuelle, der sætter opfordringer op til 15-årige skoleelever?

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Blot det supplerende svar til fru Mimi Jakobsen: Jeg mener heller ikke, at det er min opgave på baggrund af de spørgsmål, fru Mimi Jakobsen stillede, at tage stilling til den pågældende sag.

Poulsgaard (FP):

Jeg havde nær sagt: to sjæle, én tanke. Fru Mimi Jakobsen og jeg har begge to fået den geniale idé at stille det samme spørgsmål. Hun kom før mig, og derfor blev mit spørgsmål afvist. Det må jeg så lære at leve med. Men jeg kunne da godt have lyst til at spørge ministeren – hun ved nok, hvad hun vil, den minister, vi har:

Mener ministeren ikke, at skolen skal være et sted, hvor forældre kan sende deres børn hen i tryghed for, at de modtager de relevante oplysninger om samfundsforhold, som er i harmoni med hjemmets opfattelse? Jeg ved, at ministeren går meget ind for mobning i skolen. Det er også et problem. Men dette her er også et problem, for vi ved jo – og så kan ministeren godt trække på smilebåndet, det er selvfølgelig tilladt – vi ved jo, at i de unge år er man meget, meget modtagelig for

alle mulige slags påvirkninger. Jeg er i hvert fald overbevist om, at forældrekrederen ikke ønsker, at den slags materiale skal uddeles på skolerne, og at eleverne skal påvirkes i den retning via skolerne.

Derfor ville jeg egentlig gerne have, at ministeren ikke var så kortfattet, som ministeren har fået tendens til i den senere tid, men at vi nu kunne høre, hvad undervisningsministeren virkelig mener om dette problem, om skolen ikke skulle være et sted, hvortil forældre i tryghed kan sende deres børn.

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg vil gerne lige anføre, at når jeg følte, at der måske kunne være en chance for, at undervisningsministeren ville give udtryk for en personlig stillingtagen, så skyldes det, at ministeren for nylig har taget personlig afstand fra, at man i folkeskolen anvendte den abortpjece, som fru Inge Krogh har gjort sig til talsmand for i dette ting. Når man således faktisk har åbnet ballet ved at give udtryk for en personlig stillingtagen til den pjece, så finder jeg også, at man i dette tilfælde kunne komme med en personlig stillingtagen til, hvorvidt sådanne invitationer bør formidles videre af folkeskolen.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Til hr. Poulsgaard skal jeg sige, at når jeg trak på smilebåndet, så var det, fordi hr. Poulsgaard fik det til at fremstå, som om jeg gik ind for mobning i skolen; det, jeg gør, er det modsatte, jeg forsøger at bekæmpe, at der foregår mobning i skolen.

I øvrigt er jeg enig med hr. Poulsgaard i, at det må gælde om, at forældrene kan sende deres børn i tryghed til skolen, og det mener jeg faktisk også de kan i dag. Det er nemlig sådan, at hvis man skal have den slags meddelelser på skolen, som dette spørgsmål vedrører, så skal man have tilladelse fra skolens leder og i fornødent omfang også fra skolenævnet, og det vil altså også sige repræsentanter for forældrene.

Fru Mimi Jakobsen sagde i sit supplerende spørgsmål, at hun kunne have håbet på en stærkere stillingtagen, og henviste til det svar, der blev givet om abortpjecen. Jeg har også set et enkelt dagblad udlægge mit svar vedrørende abortpjecen på en måde, som jeg ikke mener lå i det svar, jeg dengang gav, således